ΝΑ27| Η ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ – ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ [ΦΑΡΑΧ Β΄] · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_bna/να27-η-του-ιησου-και-τησ-ανθρωποτητοσ-στ/

Πρὸ δέκα ἐννέα αἰώνων, τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, ἐνσαρκωθέν ἐν τῷ Προσώπῳ τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ, ὡμίλησεν εἰς τούς ἀνθρώπους, πρὸ τοῦ μαρτυρικοῦ καὶ Σταυρικοῦ θανάτου, περὶ τῆς Ἀληθείας.

Τὸ Θεῖον Φῶς, τὸ ὁποῖον περιέβαλλεν Αὐτόν, ἔλυσε τὰ ἀνθρώπινα δεσμὰ καὶ ὑπὸ τὰς πτυχάς Του τὰς ἐκπάγλους, ἄφησε νὰ κατέλθῃ μέχρι τῶν μυχιαιτάτων τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς τὸ Ἄρωμα τῶν Θείων Λόγων. Ἡ Ἀλήθεια ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Ἀγάπης ἐνεσταλάχθη εἰς τὰς ἀπεσκληρυμένας καρδίας.

Ἡ Ἄρρητος Διδασκαλία Του, ὑπὸ μελιρρύτου γλώσσης, εἰς ἓν μειλίχιον ὕφος Ὑπερτάτης Διανοήσεως, μετέδιδεν εἰς τὰ διψῶντα τὴν Ἀλήθειαν πλήθη τὴν θείαν αἴγλην, μεθ’ ἧς κατὰ τὰς τελευταίας Του στιγμὰς ἐπλαισίωνε μὲ τὸ Φωτοστεφάνωμά Της τὸ Πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ οἱ λόγοι Αὐτοῦ, ὡς κρουνοὶ καὶ χείμαρροι μιᾶς Ἀκενώτου Ἀθανάτου Πηγῆς, κατέκλυζον τὰ ὦτα τῶν ἀκουώντων τὸ μελιστάλακτον Ρῆμα τῆς Θείας Ἐμπνεύσεως.

Οἱ ἀκούοντες ἀνεκήρυττον ὡς τὸν Βασιλέα τῆς Δόξης τῆς Ἱερουσαλήμ, ἐστεφάνωνον Αὐτὸν μὲ δάφνας, ἐσύροντο πρὸ τῶν ποδῶν Του, ἐπέστρωνον τὰς ὁδοὺς καὶ ἔρραινον Αὐτὸν κατὰ τὴν διάβασίν Του δι’ ἀνθέων ψάλλοντες: «Ὡσανά ἐν τοῖς Ὑψίστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου· εἰρήνη ἐν οὐρανῷ καὶ δόξα ἐν ὑψίστοις.» (**Λουκ. ΙΘ΄ 38**), ἐνῷ μετ’ ὀλίγας ἡμέρας τὰ ἴδια ἀσύνετα αὐτὰ πλήθη ἐκραύγαζον πρὸ τοῦ Πιλάτου: «Ἆρον ἆρον, σταύρωσον αὐτόν.» (**Ἰωαν. ΙΘ΄ 15**).

Τὸ ψυχικὸν Αὐτοῦ ἀπομονωτήριον, πρὸς ὃ ἀπεσύρετο καθ’ ἑκάστην ἐσπέραν, ἵνα ἐλευθέρως καὶ ἀνενοχλήτως ἐπικοινωνῇ κατ’ ἰδίαν μετὰ τοῦ Θείου Πατρός Του, τοῦ πληροῦντος καὶ ἐνισχύοντος τὴν ψυχὴν Αὐτοῦ διὰ νέας Δυνάμεως καὶ Φωτός, ἐπροδόθη παρ’ ἑνὸς τῶν στενῶν μαθητῶν Του, τοῦ Ἰσκαριώτου Ἰούδα, τοῦ ὁποίου ἡ ὀλίγωρος πίστις δὲν ἦτο ἱκανὴ νὰ μεταλαμπαδεύσῃ ἐν τῇ ὑπὸ τῆς φιλαργυρίας κατακυριευθείσῃ καὶ ὑπερπληρωθείσῃ ψυχῇ του, **τὴν Θείαν Φλόγα τῆς**

Θεοδότου καὶ Οὐρανοπέμπτου Διδασκαλίας Του καὶ τὴν θερμουργὸν τῶν θαυμάτων Του ἐξιλαστήριον καὶ ἀποκαθαρτήριον ψυχῶν καὶ σωμάτων Θεϊκὴν Αὐτῆς Δύναμιν.

Ὁ τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας τῶν Ἑβραίων Ρωμαῖος κατακτητής, ἀπὸ τὴν κρίσιν καὶ ἀπόφασιν τοῦ ὁποίου ἐξηρτᾶτο ἡ ἐκτέλεσις τῶν ἱερατικῶν Ἰουδαϊκῶν νόμων, ἐν σχέσει μὲ τὰς ἰσχυούσας ἀρχὰς τῆς Κυβερνήσεως τῆς Ρώμης, εὗρεν ἀντάξιον τῆς σκληρᾶς καὶ ἀναλγήτου αὐτῶν καρδίας ἀπεσταλμένον ἡγεμόνα, τὸν Πόντιον Πιλάτον. Διότι οὗτος ἀντικρύσας τὴν γαλήνιον καὶ ἥρεμον Μορφὴν τοῦ Ἰησοῦ, ἐπὶ τῆς ὁποίας κατωπτρίζετο ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ ἐκτάσει καὶ μεγαλοπρεπείᾳ **ἡ Ὑπέργειος Χάρις, ἡ καταυγάζουσα, συναρπάζουσα καὶ αἰχμαλωτίζουσα τοὺς πάντας Θεϊκή Του Καταγωγή, ἀνεγνώρισε τὴν ὑπ' Αὐτὴν ἐγκρυπτομένην Ἀνεξίκακον καὶ Ἀναμάρτητον Ψυχήν,** καὶ ἐνῷ ἠδύνατο, δυνάμει τῆς ὑπάτης τοῦ Πραίτωρος ἐξουσίας του, νὰ ἀπολύσῃ Αὐτόν, ἐπροτίμησε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰς κραυγὰς τοῦ ἐγκαθέτου ὑπὸ τῶν Φαρισαίων καὶ Γραμματέων πλήθους, ν' ἀποπλύνῃ τὰς χεῖρας του ἐκ τοῦ φοβεροῦ καὶ ἀποτροπαίου ἐγκλήματος, τὸ ὁποῖον ἐν πλήρει ἐπιγνώσει καὶ ἐνσυνειδήτως κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἐξετέλει, ὡς ὑπέρτατος καὶ ἐλεύθερος ἄρχων καὶ ἐκτελεστής, περιορισθεὶς μόνον νὰ εἴπῃ: «ἀθῷος εἰμί ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου· ὑμεῖς ὄψεσθε.» (**Ματθ. ΚΖ΄ 24**) καὶ νὰ ἀκούσῃ ὡς ἠχὼ ἐπαναλαμβανομένην καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς ἀντηχοῦσαν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ μαινομένου ὄχλου: «Τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν.» (**Ματθ. ΚΖ΄ 25**)

Δὲν παρῆλθεν πολὺς χρόνος καὶ οἱ πλεῖστοι μάρτυρες τοῦ τραγικοῦ τοῦ Ἰησοῦ μαρτυρίου ἐπέζησαν διὰ νὰ ἴδωσι καταβρεχομένους τοὺς λίθους καὶ τὰ ἐρείπια τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος καὶ τῆς Ἰερουσαλὴμ ὑπὸ τοῦ ἐκχυθέντος αἵματος αὐτῶν καὶ τῶν σφαδαζόντων τέκνων των, καὶ ὑπὸ τὸ πέλμα τοῦ Ρωμαίου κατακτητοῦ νὰ ἀντιμετωπίσωσι καὶ τὴν Δικαίαν τοῦ Θείου Κρίσιν καὶ ἀνταπόδοσιν, ἥτις διεσκόρπισε τὸν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης περιούσιον καὶ ἐκλεκτὸν λαὸν τοῦ Κυρίου, εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, ἄνευ βασιλείας, περιφρονουμένων καὶ ὑπὸ πάντων ὡς πλάνητα καταδιωκόμενον.

Ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ ὕψη τῆς Θείας Του Ἀποστολῆς, τῆς ἰδίας Του Δόξης, ἐδέχετο τὰ ραπίσματα καὶ τοὺς κολάφους αὐτῶν καὶ κατέπιπτεν εἰς τὰ τάρταρα μιᾶς ἀπεγνωσμένης καταπτώσεως, ἑνὸς πρωτοφανοῦς διὰ τὴν ἀνθρωπότητα μαρτυρίου, κρημνιζόμενος ὡς ὁ ἔσχατος τῶν κακούργων εἰς τὸν Γολγοθᾶν.

Ὁ Ἥλιος μεσουρανήσας ἐν τῷ στερεώματι καὶ στεφανωθεὶς διὰ τῆς Θείας Του Αἴγλης, ἐσκεπάσθη ὑπὸ τῶν σκοτεινῶν νεφῶν τῆς κακίας τῆς ἀνθρωπίνης σκληρότητος, τῆς μυσαρᾶς καὶ κακεντρεχοῦς τῶν ἐχθρῶν Αὐτοῦ δολιότητος. Ὁ Σταυρικός Του θάνατος καὶ τὰ μαρτύρια, τὰ ὁποῖα ὑπέστη, συγκατέλεξαν Αὐτὸν μεταξὺ τῶν ποταπῶν κακούργων, τοὺς ὁποίους ἐξέλεξαν ὡς ἀπαραιτήτους συντρόφους τοῦ μαρτυρίου Του, διὰ νὰ ταπεινώσουν τὴν

ἐπηρμένην, κατ’ αὐτούς, ψυχήν Του.

Οἱ αἰῶνες ὅμως οἵτινες διέρρευσαν διέλυσαν τὸ σκότος, τὸ ἐπικαλῦπτον τὴν Αἰγλήεσσαν Μορφήν Του καὶ ἀφῆκαν νὰ ἀναφανῇ εἰς τὰς νέας γενεὰς **τὸ διὰ τοῦ Σταυροῦ Του Φῶς, τὸ Ἀδιάλυτον Φωτοστεφάνωμά Του, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς Θείας Του Ἀκτινοβολίας ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερον, μετὰ δέκα ἐννέα αἰῶνας, νὰ φωτίζῃ τὰς σκοτεινοτέρας γωνίας τῆς δῆθεν ἐκπολιτισθείσης ἀνθρωπότητος, εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου καὶ νὰ καταστῇ ὁ Θεῖος Βωμός, πέριξ τοῦ ὁποίου μὲ συντριβὴν καρδίας προσέρχονται ὄχι πλέον τὰ ἀμαθῆ πλήθη, ἀλλ’ αἱ μᾶλλον πεφωτισμέναι διάνοιαι, νὰ προσφέρωσι τὸ ὁλοκαύτωμα τῆς θυσίας, ὡς ἐξιλαστήριον ἔναυσμα τῆς ἀναιμάκτου λατρείας των.**

Ἡ δόξα πόσους δὲν περιέβαλλεν ἔκτοτε, ἀφοῦ πρότερον ἐπότισεν αὐτοὺς μὲ τὸ μαρτύριον τοῦ Μεγάλου τῆς ἀνθρωπότητος Ἀναμορφωτοῦ! Πόσοι ἔκτοτε διδάξαντες τῆν Ἀλήθειαν καὶ ἐξυπηρετήσαντες τὴν ἀνθρωπότητα δὲν ὡδηγήθησαν ὡς Αὐτὸς εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ Γολγαθᾶ! Οἱ μεγάλοι ἀνακαινισταὶ ὡς τελευταίαν αὐτῶν ἀνταμοιβὴν ἔσχον τὸν διὰ μαρτυρίου θάνατον. Οἱ ἀπελευθερωταὶ τῶν λαῶν ἔπεσαν ὑπὸ τὸ πλῆγμα ἐκείνων πρὸς οὓς ἔδωσαν τὸ φῶς τῆς ἐλευθερίας. Οἱ μεγάλοι τῶν ἐθνῶν ἀρχηγοὶ καὶ ἐκπολιτισταί, κατὰ τὰς τελευταίας αὐτῶν στιγμάς, ἐδοκίμασαν τὰς πικρίας τῆς τοιαύτης δοκιμασίας. Ἄλλοι ἐσύρθησαν εἰς τὰς ἀνηλίους φυλακάς, εἰς ἃς ἐγκατέλειπον τὴν τελευταίαν πνοήν των. Ἄλλοι ἐν ἐξορίαις ἐτελεύτησαν καὶ ἄλλοι ἐτυφεκίσθησαν ὡς κακοῦργοι ὑπὸ μιᾶς ὁμάδος στρατιωτῶν, οἵτινες πρό τινος χρόνου ἀπεκαλύπτοντο πρὸ αὐτῶν καὶ ἐζητωκραύγαζον εἰς τὴν διάβασίν των.

Τὸ αἷμα τῶν ἀθώων μαρτύρων, τῶν κηρύκων τῆς Ἐλευθερίας, τῆς Ἰσότητος, τῆς Ἀγάπης, ἐπλήρωσε μὲ ποταμοὺς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς Γῆς καὶ τὰ ρεῖθρα αὐτῶν ἐκάλυψαν τὰ ἄνυδρα αὐτῆς μέρη, εἰς ἃ τὸ δένδρον τῆς Ἐλευθερίας εἰς μάτην ἀναζητεῖ νὰ εὕρῃ τὴν ζώπυρον αὐτοῦ καρποφορίαν. Πολιτισμένοι καὶ Χριστιανικοὶ λαοὶ ὑπακούοντες, λατρεύοντες καὶ προσκυνοῦντες τὸ αὐτὸ Σύμβολον, ἀνεπέτασαν αὐτὸ κατ’ ἀλλήλων, οὐχὶ διὰ νὰ διεκδικήσωσιν ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν δι’ αὐτοῦ συμβολιζομένην **Εἰρήνην καὶ Ἀγάπην, ἀλλ’ ἵνα, δι’ ἀθώων ἀνθρωπίνων ὁλοκαυτωμάτων χιλιάδων ἑκατομβῶν, θύσωσι πρὸ τοῦ νέου Μολώχ, τῆς οἰκονομικῆς αὐτῶν ὑπερτερήσεως καὶ τῶν πολλαπλῶν συμφερόντων τὰς σκοτεινὰς καὶ ἀπανθρώπους ὑλικὰς αὐτῶν ἐπιδιώξεις.**

Ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς Ἐλευθερίας τῶν λαῶν, ἐπέδραμον κατὰ τὸν βαρβαρώτερον τρόπον ἐπὶ τῶν ἀσθενεστέρων κρατῶν. Ὑπὸ τὴν τέφραν τῶν καπνιζόντων ἐρειπίων τῶν ἀκμαζουσῶν πόλεων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ὑπὸ τὴν ἀπειλὴν τῆς μαχαίρας καὶ τῶν φρικωδεστέρων μαρτυρίων τῆς θηριώδους μανίας τῶν Τούρκων, οἱ Χριστιανοὶ καὶ Ἕλληνες τῆς Ἀνατολῆς εἰς μάτην ἐπεζήτουν καταφύγιον ὑπὸ τῆν αἰγίδα τῶν στόλων τῶν Χριστιανικῶν Δυνάμεων, αἱ ὁποῖοι ἔχοντες

ἐστραμμένους πρὸς αὐτοὺς τοὺς προβολεῖς των καὶ ὑπὸ τὴν ἀνταύγειαν τῶν φωτιζομένων τηλεβόλων των καὶ τοῦ ἀνεμιζομένου **Ἀδεκάστου θεατοῦ καὶ Κριτοῦ, Σταυροῦ τῶν σημαιῶν των,** ἐφώτιζον τὴν μακάβριον τραγῳδίαν τῶν νέων μαρτύρων τοῦ Χριστιανικοῦ Πανθέου, ἐνῷ ἡ παιανίζουσα καὶ χαρμόσυνος μουσική των, ὡς ἐπωδὸς μιᾶς Δαντείου Κολάσεως, ἐρρύθμιζε τοὺς ἤχους τῶν ἐκλεκτοτέρων ἐμπνεύσεων καὶ συμφωνιῶν, **πρὸς ἔπαινον καὶ δόξαν τῆς διὰ τοῦ Εὐαγγελίου κληρονομηθείσης αὐτοῖς Χριστιανικῆς Φιλανθρωπίας.**

Γνήσιοι ἀπόγονοι τοῦ Ποντίου Πιλάτου καὶ αὐστηροὶ τηρηταὶ τῶν κληρονομηθεισῶν εἰς αὐτοὺς παραδόσεων ἐκείνου, δὲν ἠδύναντο νὰ τείνωσι χεῖρα βοηθείας πρὸς τοὺς ἐκλιπαροῦντας τὴν εὐσπλαχνίαν των **ἀδελφούς των Χριστιανούς,** διότι ἴσως, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς φρικτῆς καὶ αἱματηρᾶς αὐτῶν τραγῳδίας νὰ ἀνησχολοῦντο μὲ τὴν ἐξάλειψιν τοῦ ρύπου, τὸν ὁποῖον τὸ αἷμα τῶν θυμάτων τῆς ἀνηκούστου καὶ ἀνιστορήτου ἀναλγησίας των ἐχάρασσε τὰ ἀνεξίτηλα καὶ αἱματηρὰ ἴχνη του, **ἐν τῇ μελλούσῃ ἱστορίᾳ τῆς ἐξανθρωπισθησομένης ἀνθρωπότητος.**

Τὰ αὐτὰ πολιτισμένα καὶ Χριστιανικὰ κράτη, συμπτυχθέντα ὑπὸ μίαν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν πρὸς ἐπίλυσιν τῶν καθ' ἑκάστην προκυπτόντων μεγάλων προβλημάτων τῆς πολιτικῆς ζυμὼσεως καὶ ἀκριβῆ τήρησιν καὶ ἀπονομὴν τοῦ Δικαίου τῶν πολλαπλῶν διαφορῶν των, **ἐξακολουθοῦσι νὰ ἀπονέμωσι τῆν Δικαιοσύνην ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ πάντοτε ἰσχύοντος δικαίου τοῦ ἰσχυροτέρου,** ἀδιαφοροῦντα διὰ τὴν καταπάτησιν τῶν συμφερόντων καὶ τῆς δικαίας κατ' αὐτῶν διαμαρτυρίας τῶν μικρῶν κρατῶν.

Ἡ φωνὴ ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, κυπτόντων ὑπὸ τὸ βάρος μιᾶς ἀπανθρώπου καταδυναστεύσεως, εἰς μάτην ἐγείρεται καὶ ἠχεῖ εἰς τὰ ὑπὸ κηροῦ, ὡς ἄλλου Ὀδυσσέως, ἐσφραγισμένα ὦτα της. **Οἱ ἰσχυροὶ τῆς γῆς δυνάσται, ὑπὸ ἕνα ψευδὲς συνοθύλευμα ἀσκόπων συζητήσεων καὶ ὑποσχέσεων, προσπαθοῦσιν, ὑπὸ τὴν φενάκην τῆς εἰρηνικῆς καὶ ἐκπολιτιστικῆς μορφῆς τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, νὰ προασπίσωσι καὶ διατηρήσωσι τὰ κλονιζόμενα καὶ κινδυνεύοντα συμφέροντά των εἰς τὰς χώρας καὶ τὰ κράτη, τὰ ὁποῖα ὡς ἀκούραστοι καὶ ἀνεξάντλητοι εἴλωτες, διὰ τοῦ πεινῶντος καὶ γυμνητεύοντος πληθυσμοῦ των, εἰς μάτην προσπαθοῦσι νὰ πληρώσωσι, διὰ τοῦ ἱδρῶτος τῆς ἐπιμόχθου ἐργασίας των καὶ ἀδιεξόδου οἰκονομικῆς των καχεξίας, τὰς εἰς βάρος καὶ ἐκ τοῦ λίπους αὐτῶν τρεφομένας καὶ παχυνομένας γαστέρας των.**

Χριστιανικοὶ λαοί, ἄξιοι τῆς Ἐλευθερίας καὶ μιᾶς καλλιτέρας καὶ ἰσοτίμου τύχης, κύπτουσι τὸν αὐχένα ὑπὸ τὸ πέλμα τοῦ Χριστιανικοῦ, ἀλλὰ φεῦ τυραννικοῦ ζυγοῦ, χωρὶς τὸ δίκαιον αὐτῶν νὰ εὑρίσκῃ ἀποδοχὴν μιᾶς ἔστω καὶ τυπικῆς ἢ ἀκαδημαϊκῆς συζητήσεως ὑπὸ τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ἥτις ὡς μοναδικὸν καὶ ἀποκλειστικὸν αὐτῆς σκοπὸν ἔθετο τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς Δικαιοσύνης, Ἐλευθερίας καὶ τοῦ κοινοῦ καλοῦ ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος.

Θὰ ἔλθῃ ὅμως ἡμέρα, καὶ δὲν εἶναι μακράν, καθ’ ἣν τὸ σταυρικὸν μαρτύριον, ὃ ἡ ἀνθρωπότης διέρχεται, **θὰ μεταβληθῇ εἰς Θείαν Νέμεσιν ἥτις θέλει, ὡς εἰς τοὺς σκληροτραχήλους Ἑβραίους, ἐπιπέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἰσχυρῶν καὶ θὰ συντρίψῃ αὐτούς,** ἐπὶ τῶν ἐρειπίων εἰς τὰ ὁποῖα τὸ χυθησόμενον αἷμα αὐτῶν καὶ τῶν τέκνων των, θέλει συναμιχθῇ μὲ τὸν ἀπὸ τόσους αἰῶνας χυνόμενον ἱδρῶτα τῶν καταδυναστευομένων λαῶν, ἵνα διὰ τοῦ μίγματος αὐτῶν ἀνθίσῃ καὶ καρποφορήσῃ **τὸ Ἀληθὲς τῆς Χριστιανικῆς ἀδελφωσύνης καὶ Ἐλευθερίας δένδρον.**

Ὁ Ἰησοῦς ἐσταυρώθη καὶ διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ Του θανάτου ἐδίδαξεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, **ὅτι διὰ νὰ ἀνθίσῃ καὶ καρποφορήσῃ ἡ Ἀλήθεια ὀφείλει νὰ ποτισθῇ διὰ τοῦ αἵματος τῶν ἀκραιφνῶν καὶ διαπρυσίων αὐτῆς κηρύκων.**

Ἀλλ’ ὅπως ὁ Ἰησοῦς σταυρωθεὶς καὶ διασυρθεὶς ὡς ἔσχατος τῶν κακούργων Ἀνέστη, ἡ δὲ Θεία Διδασκαλία διὰ τῆς Νέας Του Ἀθανάτου Ζωῆς κατέστη τὸ Θεῖον Φῶς, τὸ διαλῦον τὰ σκότη τῆς βαρβαρότητος, **οὕτω καὶ τὸ δένδρον τῶν σκαπανέων τῆς Ἀρετῆς καὶ τοῦ Καλοῦ καὶ τῶν μεγάλων ἀνακαινιστικῶν ἔργων τῆς ἀνθρωπότητος, μέλλει ἐν τῷ μέλλοντι νὰ ἀναστήσῃ εἰς τὰς ἐσκοτισμένας διανοίας καὶ τὰς ἀπεσκληρυμένας ὑπὸ τῶν ταπεινῶν παθῶν καρδίας, τοὺς καρποὺς μιᾶς Νέας ἀνακαινιστικῆς δι’ ὅλην τῆν ἀνθρωπότητα Ἀναστάσεως.**

Ὡς ὁ Ἰησοῦς, οὕτω καὶ ἡ ἀνθρωπότης, μετὰ τὸν σταυρικὸν αὐτῆς θάνατον, ὃν διέρχεται σήμερον ὑπὸ τὴν βάρβαρον τῶν ἰσχυόντων πολιτείαν, **θὰ θραύσῃ τὰ δεσμά της** καὶ θὰ χαιρετίσῃ ἀφοῦ ὑποστῇ τὴν τελευταίαν τοῦ μαρτυρίου της βάσανον, **πληρώνουσα διὰ μιᾶς ἀναποφεύκτου συρράξεως, καὶ διὰ τοῦ αἵματός της, τὴν ποθητὴν ὑπὸ πάντων Παγκόσμιον καὶ Κοσμοσωτήριον Ἀνάστασιν αὐτῆς.**

Ἀνὲλθετε μέχρις Ἐμοῦ **καὶ ἀντλήσατε ἐκ τῆς Ἀθανάτου Πηγῆς Μου τὸ Ὕδωρ τῆς Αἰωνίου Ζωῆς, τὸ ὁποῖον θὰ καταστήσῃ τὴν ὕπαρξιν ὑμῶν Ἄφθαρτον καὶ Αἰώνιον.**

Ἀντλήσατε Φῶς **ἐκ τοῦ Φωτός Μου. Τὸ Φῶς τὸ ἐξ Ἐμοῦ ἐκπηγάζον εἶναι τὸ Φῶς τῆς Ἀληθείας, τὸ Φῶς τῆς Ἀφθάρτου Ζωής, τὸ Φῶς τῆς Αἰωνιότητος, τὸ Φῶς τῆς Ὑπερθεν Σοφίας, τὸ Φῶς τῆς Ὑπερκοσμίου Δικαιοσύνης.**

Καταστήτε Φάροι, **ἵνα ὁδηγήσητε τοὺς εἰσπλέοντας ἐν τῷ Κόσμῳ τῆς Αἰωνίας Εὐτυχίας καὶ Μακαριότητος, ἐν τῷ Κόσμῳ τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς Ἀδεκὰστου Θείας Δικαιοσύνης, ἐν τῷ Κόσμῳ τῆς Ἀρετῆς καὶ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Καλοῦ καὶ Ἀγαθοῦ, ἐν τῷ Κόσμῳ εἰς τὸν ὁποῖον βασιλεύει ἡ ἄδολος καὶ εἰλικρινὴς Ἀγάπη καὶ ὅπου ἡ ὑλικὴ ἐντρυφή, ἡ ματαιοδοξία, τὸ συμφέρον καὶ ἡ κακία οὐδαμοῦ ἀνευρίσκονται, διότι εἶναι** ὁ Νὲος Κόσμος τῆς Τελειότητος καὶ Ἀφθαρσίας, **τῆς ἀπονομῆς τῆς Θείας Δικαιοσύνης πρὸς τὴν**

ἐνηλικιουμὲνην ἀνθρωπότητα, ὁ Κόσμος τῆς Αἰωνιὸτητος.